

Čís. 2.

Zákon ze dne 17. prosince 1919,

o změně některých ustanovení, upravujících pensijní nároky a vstup do výslužby jakož i o některých výhodách pro státní zaměstnance.

Článek I.

§ 11 zákona ze dne 14. května 1896, č. 74 ř. z., se zrušuje a § 1, odst. 2. jakož i §§ 5, 7, 8, 9, 10 a 12 tohoto zákona nahražují se těmito ustanoveními:

§ 1, odst. 2.

Normální odpočivné státního úředníka nebo státního učitele nesmí být vyměřeno částkou nižší než 1800 K a normální odpočivné sluhy (podúředníka a sluhy) nižší než 1400 K.

§ 5.

Vdovám po státních úřednících a státních učitelích, zařazených do určité hodnostní třídy, patří pense v této výměře:

1. Neměl-li manžel ještě nároku na pensi (§§ 1 neb 2 citov. zák.) a zemřel-li za trvání služebního poměru, ve výši 40% pensijního základu,

2. jinak ve výši $\frac{2}{3}$ pense, již požíval manžel a nebo na kterou by měl právo, nejméně však 40% a nejvýše 50% pensijního základu. Vdovská pense nesmí být však nižší než 1500 K.

Není-li oprávněné vdovy, náleží zaopatřovací požitek ve výši vdovské pense nemajetné družce až do jiného zaopatření, žila-li se zaměstnancem ve společné domácnosti až do jeho smrti nepřetržitě nejméně po dobu 5 let, z nich aspoň po 2 léta za jeho činné služby, a měla-li s ním v této nepřetržitě době dítě.

Ostatně platí pro vznik a trvání tohoto práva stejné předpisy, jako pro vdovy.

Za okolností hodných zvláštního zřetele může se povolití zaopatřovací požitek z cela nebo z části vdově, se kterou vstoupil zaměstnanec do manželství teprve ve výslužbě a nebo v činné službě po 60. roce věku.

§ 7.

Ustanovení § 5 platí též pro vdovy (družky) po státním zaměstnanci náležejícím do kategorie sluhů (podúředníků a sluhů) se změnou, že vdovská pense nesmí být nižší než 1100 K.

§ 8.

Manželským nebo pozdějším sňatkem legitimovaným, nemanželským a adoptovaným dětem po státních zaměstnancích, jakož i schovancům náleží, pokud jsou nezaopatřeni, příspěvek na výchovu ve výši $\frac{1}{5}$ vdovské pense pro každé z nich a to:

1. Pro dcery nejdéle do dokonání 24. roku,

2. pro syny nejdéle do dokonání 21. roku, studují-li však na učilišti s řádným prospěchem, až do dokonání 24. roku.

Předpokladem práv jest dále:

1. U dětí adoptovaných a schovanců, že adopce nebo přijetí stalo se ještě v činné službě zaměstnancově, že zaměstnanec dítě úplně vydržoval až do své smrti, že dítě jest a zůstává nemajetno,

2. u dětí nemanželských, že jsou a zůstávají nemajetny a že buď žily se zaměstnancem až do jeho smrti v jeho domácnosti nebo byly ještě za činné služby zaměstnancovy zplozeny a otcovství bylo soudně zjištěno, nebo mimosoudně uznáno.

Po uvedené době může se příspěvek na výchovu z cela nebo z části povolití všem uvedeným dětem jenom, jsou-li nemajetny a jsou-li nad to pro těžkou tělesnou neb duševní chorobu úplně neschopny samostatně si opatřiti výživu.

Příspěvek na výchovu pro jedno dítě nesmí převyšovati ročně 1200 K a souhrn příspěvků na výchovu pro všechny děti nesmí převyšovati vdovskou pensi.

Jsou-li děti v zaopatření vdovy, patří příspěvek na výchovu vdově, jinak zákonným zástupcům dětí, po případě zletilým dětem samotným.

§ 9.

Nezaopatřeným dětem úplně osiřelým nebo jim na roveň postaveným patří, případně (§ 8, odst. 3.), může se povolití na dobu v § 8 uvedenou sirotčí pense v celkové částce $\frac{1}{2}$ vdovské pense, které jejich matka nebo nevlastní matka požívala, případně na kterou by byla měla právo, nejvýše však pro jedno dítě 2000 K.

Jestliže by však úhrn normálních příspěvků na výchovu, který by podle § 8 býval náležel matce, převyšoval pense sirotčí, tedy ta přebývající částka budíž poukázána jako přídavek k pensí sirotčí podle hlav a to tím způsobem, že, kdykoliv některé dítě pozbude práva k pensí, srazí se obnos příspěvků na výchovu, který na toto dítě připadá, a to potud, až ona přebývající částka zmizí úplně a zbude toliko pense sirotčí úplným obnosem.

Pense sirotčí i s přídavky nesmí nikdy být větší, nežli pense vdovská podle § 5 neb § 7.

Na děti jmenované v § 8, odst. 2. se ustanovení tohoto paragrafu nevztahuje. Jsou-li tu vedle těchto dětí děti manželské, mající právo na sirotčí pensí, nesmí příspěvky na výchovu prvních se sirotčí pensí a přídavky druhých přesahovati hranici uvedenou v předešlém odstavci.

Mají-li nebo získají-li děti v § 8, odst. 2. jmenované ještě jiný nárok na příspěvek na výchovu nebo sirotčí pensí z pokladny státní nebo

z jiných prostředků veřejných, započte se tento požitek do příspěvku na výchovu, jenž dítěti náleží podle tohoto zákona.

§ 9 a.

V případech § 5, poslední odstavec, mohou se povolit příspěvky na výchovu a sirotčí pense i dětem.

§ 10.

Běžné normální zaopatřovací požitky vdovy a dětí státního zaměstnance, který zemřel ve výslužbě, nesmějí dohromady přesahovati normální výslužné zemřelého, nesmějí však býti nikdy vyměřeny pro vdovy po státních úřednících, státních učitelích částkou nižší než 1500 K a pro vdovy po sluzích (podúřednících a sluzích) 1100 K.

§ 12.

Pozůstalým po státním zaměstnanci, který zemřel v činné službě, nebo ve výslužbě, náleží bez ohledu na jiné zákonné zaopatřovací požitky úmrtné ve výši 3měsíční částky pensijní základny nebo skutečně požívaného výslužného.

Článek II.

§ 64, odst. 2, zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z., se zrušuje a §§ 63 a 176 se nahražují těmito ustanoveními:

§ 63.

Zemře-li úředník pro úraz utrpený bez svého úmyslného zavinění a jsou-li tu předpoklady § 62, odst. 2, č. 1—4, může ústřední úřad za zvláštních pozoruhodných okolností povolit jeho pozůstalým vyšší než pravidelné požitky zaopatřovací až do jedna a půl násobné výše těchto požitků, při čemž se do tohoto zvýšení započítává případný požitek úrazové renty.

§ 176.

§§ 60, 61, odst. 1. a 2, §§ 62 až 66, jednající o odpočívacích a zaopatřovacích požitcích, platí obdobně i pro sluhy (podúředníky a sluhy).

Článek III.

Ustanovení článku II. platí obdobně i pro státní učitele, pro něž platí zákon ze dne 28. července 1917, č. 319 ř. z.

Článek III. A.

Ustanovení tohoto zákona platí i pro vysokoškolské profesory a pro pozůstalé příslušníky vysokoškolských profesorů, jichž se týká zákon ze dne 13. února 1919, čís. 78 Sb. z. a n., se změnami, vyplývajícími pro ně ze zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 Sb. z. a n., zejména i z článku I, § 2, odst. 1, téhož zákona. Také platí pro ně ustanovení §§ 62 a 65 zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z., a § 63 téhož zákona, opraveného článkem II. tohoto zákona.

Článek IV.

§ 2 zákona ze dne 24. května 1906, čís. 105 ř. z., se zrušuje a § 3 tohoto zákona, jakož i § 15 zákona ze dne 14. května 1896, čís. 74 ř. z., a článek IV, § 2, zákona ze dne 19. února 1907, čís. 34 ř. z., se nahražuje tímto ustanovením:

Pro účely pensijní platí státní zaměstnanci příspěvek ve výši 8% pensijní základny, který se sráží v měsíčních částkách s jejich platu.

Zaměstnanci, kteří dosáhli práva na plnou pensii, platí příspěvky jenom z případného zvýšení pensijní základny.

Článek V.

Zaměstnanci, o nichž jedná tento zákon, nejsou podrobeni taxám a poplatkům z jmenování a povýšení.

Tím ruší se též čl. IX, § 2, zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541, Sb. z. a n., pokud připouští opětné placení služebních tax.

Článek VI.

Ustanovení tohoto zákona platí obdobně i pro zaměstnance státních drah, kteří jsou anebo stanou se členy pensijního nebo provisijského ústavu státních drah.

Dnem, kdy tento zákon nabude účinnosti, platí i pro ty aktivní zaměstnance, kteří jsou dosud členy pensijních nebo provisijských ústavů drah sestátněných, nebo pro něž dosud platí předpisy pensijní kdysi sestátněných drah, nebo bývalých uherských státních drah, výlučně ustanovení stanov pensijního nebo provisijského ústavu státních drah, resp. pensijní pravidla, jež vydá ministerstvo železnic na základě tohoto zákona, při čemž se započítávají dosavadní členská léta, resp. léta započítatelná těmito zaměstnancům.

Článek VII.

Zaměstnanci státních drah, kteří podle pensijních (provisijských) stanov státních drah a dodatečných pravidel k nim vydaných mají právo na 1½násobné započítání služebních let, platí příspěvky přiměřeně zvýšené po dobu, než dosáhnou práva na plnou pensii (provisii).

Článek VIII.

Ustanovení § 62, odst. 1 a 4 zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z., platí i pro členy pensijního (provisijského) ústavu státních drah.

Rovněž platí pro tyto zaměstnance § 79 citov. zákona, pokud se v něm stanoví, že zaměstnanec má právo žádati, aby byl dán na trvalý odpočinek jenom, když jest trvale nezpůsobilý služby, nebo když překročil 60. rok věku.

Článek IX.

Mají-li zaměstnanec státní železniční správy, nebo jeho pozůstalí nárok na úrazovou rentu podle zákona o úrazovém pojištění dělnickém, kráčí se odpočívání a zaopatřovací požitky podle těchto zásad:

- a) Pokud jde o zaměstnance sama, o částku, o kterou úrazový důchod s odpočivným požitkem jest vyšší, nežli základ pro výměru odpočivného,
- b) pokud jde o pozůstalé, o částku, o kterou jejich úrazový důchod se zaopatřovacími požitky jest vyšší, nežli 1½násobek zaopatřovacích požitků,
- c) 25% odpočivného neb zaopatřovacích požitků zůstává v každém případě nezkráceno.

Je-li zraněný po skončeném léčení úrazu tak bezmocný, že potřebuje cizí péče a ošetřování, odpočivné se vůbec nezkrácuje.

Článek X.

Vláda se zmocňuje, aby ve vhodné době rozšířila zcela nebo z části platnost tohoto zákona, po případě i jiných pravidel pensijních, platných v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, i na zaměstnance systému uherského na Slovensku.

Článek XI.

Změny, tímto zákonem stanovené, kromě ustanovení čl. I, § 8, odst. 1, č. 2, a odst. 3, a kromě zrušení § 2, zákona ze dne 24. května 1906, č. 105 ř. z. (čl. IV), netýkají se nároků na odpočivné a zaopatřovací požitky zaměstnanců nebo po zaměstnancích, vstoupivších do výslužby, nebo za činné služby zemřelých před počátkem platnosti tohoto zákona. Totéž platí o případech, kdy služební poměr byl před počátkem platnosti tohoto zákona jiným způsobem zrušen.

Článek XII.

Zda a do jaké míry mají býti výhod tohoto zákona účastni zaměstnanci, o jejich převzetí státem československým dosud nebylo rozhodnuto, upraví se zvláštním zákonem.

Článek XIII.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. září 1919.

Článek XIV.

Provedením zákona pověřují se všichni ministři.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Veselý v. r.

Švehla v. r.

Dr. Heidler v. r.

Habtmán v. r.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Winter v. r.,

jako ministr sociální péče a v zastoupení nepřítomných ministrů pro zásobování lidu a veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Franke v. r.

Klofáč v. r.

Hámpel v. r.

Sonnátg v. r.

Staněk v. r.,

jako ministr pošt a telegrafů a v zastoupení nepřítomného ministra zemědělství.